

ČASOPIS

Co bylo, je a bude ve **Slováckém divadle**

září / říjen 2017

Obsah

- Úvodní slovo ředitele divadla Michala Zetela 3
Recenzentka Pavla Bergmannová:
Nesnesitelná lehkost Platonovova bytí 4
Režisér Břetislav Rychlík o Platonovovi 5
Dramaturgyně Iva Šulajová: Osvobodit
člověka, to je oč tu s Čechovem běží 6–7
Je režisérka kráva? Měsíc nad řekou
zabodoval a jede do Plzně 8
Co řekla režisérka Anna Petrželková o Měsíci nad řekou 9
Otázka pro Petru Staňkovou, O festivalu Divadlo Plzeň 10
Nepřítel lidu bude hostovat v Praze 11
Tomáš Hečko o Kampani roku: „Režisérka je kráva!“ 12
Rozhovor Michala Zetela se starostou Uherského
Hradiště Stanislavem Blahou 13–15
Iva Šulajová o Měsíci nad řekou 17
Dramaturgyně Markéta Špetíková o připravované
novince: Fedor Gál – Přes ploty 18
Anketa Čechov: Hlaváčová – Kubáník – Šulaj 20–21
Herec Tomáš Šulaj předpovídá počasí 24

KONTAKTY: Ředitel a umělecký šéf: MgA. Michal Zetel, Ph.D.; Manažerka, zástupkyně ředitele: MgA. Jitka Honsová

Redakce ČASOPISU: Josef Kubáník; Mgr. Iva Šulajová; Blanka Šmejdivcová, Dis.; Grafický design: David Zezula;

Grafické zpracování: Joker, Uherské Hradiště

Foto: Marek Malůšek, Archiv Slováckého divadla

SLOVÁCKÉ DIVADLO Uherské Hradiště, příspěvková organizace,

Tyršovo náměstí 480, 686 01 Uherské Hradiště,

tel.: 572 55 44 55, mobil: 739 06 17 47, e-mail: smejdovcova@slovackedivadlo.cz,

www.slovackedivadlo.cz

**Slovácké
divadlo**

Úvodník „Hlava mazaná“

Milí diváci, přátelé a teď již i čtenáři Slováckého divadla, dostává se vám do ruky historicky první číslo nového periodika Slováckého divadla s prozaickým názvem ČASOPIS.

Michal Zetel
ředitel divadla

Tak jednoduché to však nebude. Základem názvu je slovo ČAS. Čas v divadle totiž plyne mnoha směry, mnoha způsoby a mnoha rychlostmi. Když pro vás připravujeme novou inscenaci, několik měsíců předtím, než ji vy uvidíte na jevišti, nezřídka se noříme do historie a pátráme v minulosti autora, v předchozích inscenacích či dobách, o kterých daný text pojednává. Celou tu dobu myslíme na budoucnost. Na premiéru, na další reprízy a zejména na to, jak naše práce ovlivní myšlení nás samotných a především vás – diváků. Ten kratičký prchavý okamžik, kdy se potkáme v sále, my na jevišti, vy v hledišti a nastane ten vzácný a zázračný moment divadla: vzájemná, ryzí a často bezeslovná komunikace – dialog. To je přítomnost. O tu usilujeme, a proto to celé děláme. Ten okamžik je nezachytitelný, neopakovatelný, nepřenositelný. Žádný televizní záznam ani popis jej nedokáže cele zprostředkovat.

To jistě nezvládne ani náš Časopis a ani to není jeho ambice. Ve všech fázích naší práce pro vás – při přípravě, zkoušení, hraní a při zpětných úvahách o inscenacích – vytváříme a používáme nepřeborné množství obsahu, který k onomu těkavému „ted“ přispěl a my se o něj s vámi chceme podělit.

Vše v brilantní grafické vizáži Davida Zezuly se spoustou dosud nepublikovaných fotek mimořádného Marka Malůška pod taktovkou šéfredaktorky Blanky Šmejdivcové. Autory textů budou nejen naši dramaturgové, redaktori a kolegové, ale i hostující umělci, novináři, divadelní recenzenti a prostor dostanou i členové našeho hereckého souboru.

Stejně jako v našem repertoáru by si v našem časopise měl každý najít to své. Od populárních rozhovorů s herci a vtipných historek přes recenze a archivní materiály až k odborným textům vztahujícím se k tématům našich inscenací. ČASOPIS můžete číst kdekoli: v autobuse, v čekárně, o pauze v divadle, doma, v kavárně, u vody. Chceme s vámi být častěji a více, než jen když k nám přijdete do divadla a věřte, že pro jiné publikum než pro vás bychom to nedělali.

Jsmo totiž Slovácké divadlo a toto je náš ČASOPIS!

Bylo

Nesnesitelná lehkost Platonovova bytí

Poslední premiérou
uplynulé sezóny byla
v sobotu 10. června
prvotina Antona Pavloviče
Čechova Platonov –
Ztratil Hospodin
trpělivost? Inscenaci se
souborem nastudoval
režisér Břetislav Rychlík.

Pavla Bergmannová
recenzentka Českého rozhlasu

Režisér Břetislav Rychlík si velmi dobře rozumí zejména s vesnickou tematikou a libuje si ve folklórních motivech, což nechává adekvátně rezonovat se soudobými problémy a vytváří tak aktuální díla, která diváka strhávají jak svou spontánností, tak naléhavostí výkladu. Nyní ale tak trochu překvapil svým tradičním pojetím Čechovovy dramatické prvotiny, kterou ve Slováckém divadle nastudoval pod názvem Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost?. Čechovův opulentní a rozmanitými postavami a tématy přeplněný kus pak – ve spolupráci se scénografem Tomášem Rusínem a kostýmní výtvarnicí Zuzanou Štefunkovou Rusínovou – přenesl do současnosti, což inscenaci činí atraktivní zejména v její vnější vizuální podobě. Scénické řešení také nejednou umožňuje akčně oživovat onu záměrnou vnější čechovovskou nedělovost. Jenže dění na jevišti pak v některých momentech odvádí zájem diváků právě od oněch důležitých dramat vnitřních, což se projevilo zejména v první půlce představení ve výstupech soustředěných do domu Vojnicevových. Ten tvůrci pojali jako luxusní sídlo – jakési symbolické akvárium – kam se sjíždí vybraná elita. Vedlejší akce postav v druhém plánu sice tvoří barvitě ironický kolorit společnosti (např. plavání

v bazénu), nicméně mnohdy zbytečně rozptylují pozornost od toho podstatného. Čechovův text, který trpí začátečnickou snahou obsáhnout co nejvíce motivů, není často uváděn právě kvůli svému rozsahu, jenž vyžaduje nutné krácení. I v Hradišti jej upravili, nicméně i tak představení trvá téměř půl čtvrté hodiny. Ovšem i při dané délce a kompoziční i tematické složitosti udržuje režisér spolu s herci výrazné napětí. Čechovovská společnost je tvořena pestrým spektrem postav, jejichž vztahy určují v první řadě peníze, které jsou bránou k uznání i úspěchu. Slova popového „osmdesátkového“ hitu Dávej, ber Michala Davida jsou opakujícím se leitmotivem i klíčem k interpretaci, kdy se hrdinové – pozbývajících jakýchkoli duchovních hodnot – pachtí pouze za ziskem. Nebo to alespoň předstírají. V tomto ohledu by mohl být nemajetný učitel Platonov

[RECENZE]

vydědencem, nicméně dokáže upoutat svou inteligencí a potřebou analyzovat své okolí. Typický oblomovský hrdina – chytrý člověk, nicméně bez schopností se uplatnit a prosadit – rovněž slouží jako rozbuška k odhalování ostatních postav. A také hledá únik v milostných vztazích k hned několika ženám, které postupně ničí. Oblomov Davida Vaculíka na sebe strhává oprávněně značnou pozornost. Je radost sledovat, jak bleskurychle střídá rozmanité nálady, jak lehce manipuluje se svým okolím, nicméně za zdánlivě bezstarostnou tvář vede vnitřní boj své postavy, která si je vědoma zbytečností veškerého jednání. Druhým zásadním tématem inscenace jsou milostné vztahy, které ale nabývají až jakousi melodramatickou podobu. V souvislosti s tím dostávají značný prostor ženské hrdinky, které jsou – snad jen s výjimkou mladičké Marie Grekovové v podání Petry Staňkové – mnohem plastičtější. Což – na rozdíl od většiny mužských postav, jež jsou vymezeny víceméně jako jisté typy – dává jednotlivým představitelkám prostor k psychologicky rozvinutějšímu herectví. Saša Barbory Nesvadbové je křehká, důvěřivá a nejvíce zranitelná, prototyp romantické lásky až za hrob pak naplňuje uhrančivá Jitka Hlaváčová a za jakousi tvrdou maskou sebejistoty se marně skrývá vdova Vojnicevová Terezy Novotné. Nejen všechny zmíněné výkony, ale zejména brilantní Rychlíkova režie se podepisují na úspěchu náročné inscenace, která před diváky klade nejednoduché otázky na to, jak se vyrovnat s životními deziluzemi a kde najít to nejdůstojnější místo v životě.

„Já už jsem ve věku,
kdy slovy nebožtíka a přítele,
legendárního režiséra Divadla Husa na
provázku Petera Scherhaufera, jen vyzobá-
vám ve špajzu. Platonova dlouho nosím v hlavě
a on se nedá dělat v divadle, kde není hlavní před-
stavitel. Tady je Tomáš Šulaj. A pak taky silný a sehraný
soubor, který ty další těžké figury (pevně věřím) utáhne.“
„... Řekl bych, že na rozdíl od té části národa a politiků,
v čele s prezidentem Zemanem a exprezidentem Klausem,
kteří lezou do zadku kágébákovi Putinovi, se v ruské kultuře
docela vyznám a mám v ní řadu velkých oblíbenců. Od li-
teratury, přes výtvarné umění, film až po hudbu. Náš tata
žertem říkal: ‚Nerad, nebyls v Rusku! Já jsem toho dost
projel, včetně cesty na Sibiř. Dřív jsem uměl i ruské
básníky nazpaměť. To už jsem zapomněl.“

Břetislav Rychlík
o Platonovovi a ruské klasice

Mezičas 1

Osvobodit člověka, to je oč tu s Čechovem běží aneb O maření talentu

Každý nový den, který prožíváme, je novou nadějí vykročit správným směrem vstříc životu v lásce, štěstí a hojnosti, projevovaném skrze nám shůry nadělené a námi zhmotněné talenty.

Iva Šulajová
dramaturg divadla

A my tak dennodenně začínáme své životy znovu, tady a teď. A denno-denně v nich také troskotáme. Jelikož jsme je nedokázali rozpoznat, marníme a utrácíme své talenty, svou vůli a schopnost k životu schováváme za překážky, jež si uměle vytváříme svými obavami, osobními či vztahovými omezeními a společenskými předsudky. Děje se to s námi dnes a denně, už od školních tříd, kde jsou naše přirozené individuální talenty často zaslápány pod rouškami přízvisek „zlomení“ či ještě hůře nejružnějších poruch, „tvarovány“ a „odlévány“ do jedné a těch samých forem, kde je vyžadována umělá poslušnost a kázeň, na úkor zvědavosti a přirozeného učení, které se často „nehodí“ do učebních plánů... Jak „rosteme“, znovu a znovu si necháváme svůj život od někoho diktovat, poslušně podléháme „mocným“, jejich obrazu světa a života, aniž bychom si toho mnohdy sami byli vědomi. Toho, co si můžeme dnes a denně, tady a teď, tvořit sami, se dobrovolně bůhví proč, a vlastně asi už ze zvyku, vzdáváme a moc nad svými životy odevzdáváme do rukou jiným lidem, neuchopitelnému „společenskému klimatu“, lpění na věcech a přežitých pravdách,

strachům a závislostem. O tom všem je Čechovova (nejen) první hra. Ne náhodou učinil Čechov hlavním hrdinou své dramatické prvotiny vesnického učitele, člověka s nedozírným dosahem na utváření „malých“ lidských duší, přesto však člověka dodnes opovrhovaného a společností nedoceňovaného.

Člověk je (či mohl by být) skrze své talenty živou součástí Boha, nebo vesmíru, chceme-li. Teprve jejich

váhavostí k činu a zoufalstvím jako Platonov, stane se snadným terčem těch, pro které mařit štěstí ostatních a manipulovat jejich životy se stalo smyslem existence (po vítce se to týká většiny vlivných lidí). Pak je jen kousek k zmalomyslnění, odpadnutí na okraj společnosti, pozbytí jakékoliv vlastní ceny. Žít a nechat žít!, tak jednoduché je i poselství Čechovovo. A my v tom stále troskotáme a řečeno s ním „žijeme blbě“. Nejsme tvůrci

„Duše je ‚nádobou‘, naplněnou aktuálními obsahy (biofilními, nebo destruktivními) rozdělenými do tří freudovských instancí: Nadjá, Já a Ono. Většina lidí však nemá svou duši ve vlastnictví. Duše člověka je nástroj, kterým manipuluje někdo cizí (na Západě jako na Východě) a člověk je šachová figurka v mocenské hře o zisk, kterou sama neumí prohlédnout. Jednotlivec dostává přidělenou roli, s níž se pokouší statečně identifikovat a pohybuje se na hrací ploše dopředu a zpět a snaží se přesně dodržet naučená pravidla. Jeho svoboda není příliš větší než svoboda šachové figurky, ačkoliv je živá bytost, člověk, jehož důstojnost by měla být nedotknutelná. Boj o vlastnictví duše je boj o vládu nad člověkem a tento boj je z hlediska lidí, kteří mají moc (politiky, velkopodnikatelé), již dávno rozhodnut. Mnozí lidé vládu ztratili, jejich duši ovládá okupační mocnost. Lidská osobnost může zesílit jen proměnou svého vnitřního stavu. Není třeba žádné násilné revoluce vnějšího prostředí, jestliže sílí vnitřní duševní prostředí.“

Peter Lauster: Cesta k vnitřní svobodě

svobodným rozvinutím, tvořivým činem, předáním osobního štěstí, může pozitivně ovlivnit všechny ostatní lidi kolem, z jeho „úspěchu“ těží všichni ostatní, úspěch se násobí a radost a duchovní evoluce jde tvořivě a nekonečně dopředu. Pokud však svůj talent zmaří planými řečmi,

svého života, vzdáváme se ho ve prospěch mocných, své děti vychováváme ve strachu a poslušnosti, namísto svobodné a zodpovědné tvořivosti, spolu s Platonovem ubližujeme druhým z vlastní bolesti a umíráme s tím, že jsme ten velký lidský úkol zase nesplnili.

Čechovovy postavy, to je skupinová terapie životem, navzájem mnohonásobně nastavená zrcadla. Vztahy s jinými lidmi jsou nám v životě kormidlem. Jde o to ukázat, jak je člověk ovlivněn jejich předivem, jak je přímo připoután... svázán... zmanipulován. Osvobodit člověka! Jako jednotlivce, jako druh! Tak zní Čechovův apel. Čechov byl lékař lidských těl i duší a jeho poselství daleko předběhlo svou dobu. Ve společenském kvasu před dvěma velkými válkami snad ještě nebyla půda připravená na vzkříšení těchto semen. Dnes bychom snad už

ale mohli být schopni jeho poselství zaslechnout. Duchovní vývoj člověka nespěje totiž k principu „oko za oko“, nýbrž k upřímnému přijetí sebe

„Člověk není pánem ve svém vlastním domě.“
Sigmund Freud

sama a k zodpovědnosti za to, co nám jako druhu i jako jeho individuálnímu představiteli, jímž každý člověk rovnoprávně je, bylo naděleno. Rozvinutí všech našich darů v našich životech záleží jen a jen na nás. Přestaňme si už hledat výmluvy zvenčí! Začněme tvořit šťastný život pro sebe a tím pádem

i pro ostatní. Bez velkých a platonických slov!

P. S.: Psáno s vědomím jisté patetičnosti, bez které by snad ještě stále nebylo možné říci to podstatné. Anebo ano? Pak se omlouvám a naplňuje mě to štěstím. Každopádně Čechovovy hry nás zcela jistě přibližují prosté lidské životní pravdivosti a vzdalují nás od platonické patetičnosti. Proto, lidé, chodte na Čechova! Je v něm nedozírná naděje!

Je

Je režisérka kráva? Měsíc nad řekou zabodoval a jede do Plzně

Měsíc nad řekou vidělo
obecenstvo poprvé v sobotu
4. března. Známou hru Fráni
Šrámka, která od premiéry
vyvolává rozporuplné reakce,
nastudovala v Uherském Hradišti
režisérka Anna Petrželková.

Blanka Šmejdivcová
šéfredaktorka PR

Na jedné straně divák, který hlasitě přes celé hlediště volal, že režisérka je kráva (a posléze se hercům i divadlu omluvil), na druhé straně diváci, kteří na konci tleskají vestoje... Měsíc nad řekou režisérky Anny Petrželkové lze jen stěží zařadit do škatulky běžných inscenací, na které se po čase zapomene. Těžko říct, čím je to způsobeno a půl roku po premiéře asi i těžko soudit... Každopádně se Slováckému divadlu podařil husarský kousek a před prázdninami obdrželo v pořadí už čtvrté pozvání na prestižní Mezinárodní festival Divadlo Plzeň. Přehlídka každoročně hostí ty nejlepší divadelní počiny z celé Evropy.

„Jsme jediným divadlem z regionu, které opakovaně míří mezi evropskou špičku,“ říká mluvčí slovácké scény a herec Josef Kubáník. „Upřímně jsme si mysleli, že se na nás dostane až za několik let,“ raduje se. „Podařilo se nám to, co je na divadle nejcennější. Vyvolávat emoce. Chceme provokovat, dráždit, nutit publikum k přemýšlení, proč jsou věci tak, jak je vidí,“ dodává ředitel divadla Michal Zetel.

Divadelní hra Měsíc nad řekou vyšla v roce 1922. Šrámek ji napsal za necelých šest týdnů a mluvil o ní jako o své „slzou se usmívající“ veselohře. Insenační tradice Měsíce nad řekou je dlouhá a bohatá. Dodnes se uskutěčnilo na čtyřicet profesionálních jevištních provedení, hrál se i v zahraničí. Slovácké divadlo hru uvádí podruhé ve své historii.

Do západočeské metropole vyrazí Měsíc nad řekou v neděli 17. září.

„Myslím, že životní okamžik, kdy člověk bilancuje svůj dosavadní život, sčítá úspěchy a neúspěchy a dívá se sám na sebe, na to, čím toužil být a jaké cíle si vytyčil, je aktuální pro každého člověka. Dřív nebo později si začne zodpovídat chmurné otázky, zda je tam, kde chtěl v životě být, kam to chtěl dotáhnout anebo sám sebe zklamal a rezignoval na své mládežnické ideály.“
„... Chtěli jsme, hlavně v první půlce hry, jít Šrámkovi na ruku, ale možná jej i malinko ironizovat. I když je ve hře předepsáno, že se děj odehrává v salónu bytu, zároveň jsme chtěli do inscenace dostat i přírodu, která je pro Šrámka jako impresionistu nesmírně důležitá. Proto se děj sice odehrává v salónu, ale zároveň na jakémsi mechovém paloučku, kterému vládne srnečka Staňková. Zelená je barva vitality. Vitalita a životní miza je něco, co Šrámek v Měsíci nad řekou přímo tematizuje.“
Režisérka **Anna Petrželková**
o Měsíci nad řekou

Otázka pro představitelku Slávky Hlubinové, Petru Staňkovou:

Co říkáte na to, že bude zrovna Měsíc nad řekou reprezentovat divadlo na festivalu v Plzni?

Cítím obrovskou radost, že budeme mít příležitost reprezentovat divadlo na tak prestižním festivalu. Navíc s inscenací, kterou mám tak moc ráda. I když přiznávám, že zároveň cítím i velký respekt a strach, abych nám to nepokazila.

O festivalu Divadlo Plzeň

Cílem festivalu je představit především mimořádné a pozoruhodné inscenace zahraniční a dále výběr českých inscenací, a to v široké škále tematické, stylové i žánrové. Festival chce konfrontovat českou profesionální divadelní tvorbu se špičkovými inscenacemi zahraničními, především evropskými, se zvláštním důrazem na prostor Vísehradský, a přiblížit tak české divadelní i laické veřejnosti moderní divadelní trendy, jakož i u nás neobvyklé divadelní styly a inscenační postupy

evropského a světového divadla, a přispět tím k naší integraci do evropských struktur. V neposlední řadě si přehlídka klade za cíl vytvořit prostor pro setkání divadelníků. Letošní jubilejní 25. ročník festivalu se uskuteční ve dnech 13. až 21. září. Podrobnější informace o programu naleznete na webových stránkách festivalu www.festivaldivadlo.cz.

Jaké inscenace hradištského divadla v poslední době zavítaly do Plzně?

Liška Bystrouška: Oceňovaná divadelní adaptace slavného Těsnohlídkova díla s Jitkou Hlaváčovou v titulní roli. Inscenaci režíroval J. A. Pitínský.

Kalibův zločin: Další jedinečná podívaná režiséra Pitínského s Tomášem Šulajem v titulní roli.

Svatba: Kontroverzní a kritiky oceňované pojetí Brechtovy hry v režii Anny Petrželkové.

Měsíc nad řekou: Nejnovější uherskohradištská inscenace Anny Petrželkové s Petrou Staňkovou v roli Slávky Hlubinové.

Nepřítel lidu bude v říjnu hostovat v Praze

Společenské drama norského básníka a dramatika Henrika Ibsena **Nepřítel lidu** se představí pražskému publiku. V pátek 6. října odehrajeme hru z roku 1882 v Divadle v Dlouhé.

Blanka Šmejdivcová
šéfredaktorka PR

Skvělé drama se souborem nastudoval režisér Zdeněk Dušek, který za režii hry letos obdržel cenu odborné kritiky Největší z pierotů. V květnu také tato inscenace Slovácké divadlo úspěšně reprezentovala na festivalu Divadelní svět Brno.

O čem hra vypráví? Lázeňský lékař Stockmann zjistí, že do veřejného vodovodu prosakuje jedovatá nečistota, jež má škodlivé účinky na pacienty. Má v zájmu prosperity lázeňského města mlčet, nebo má ve stejném zájmu promluvit? Všichni kromě něj se točí, ohýbají, kroutí, poddávají, přizpůsobují a přetvařují, lžou si do očí a poplívávají to, co před hodinou pokládali za svaté a nedotknutelné.

„Ibsen ve hře tematizuje obhajobu pravdy a boj proti lži. ‚Nepřítel lidu‘ je kritikou národa bez poctivých a zánícených vůdců. Její název není jen ironickým označením hlavního hrdiny, ale zároveň i symbolickou narážkou na autorovo postavení v době, kdy si svými kritickými díly znepřátelil většinu norské společnosti, která jej tím pádem stíhala projevy nevole. A zkaženost lázeňské vody slouží Ibsenovi také jako metafora pro vyjádření tehdejšího stavu společnosti,“ říká dramaturgyně inscenace Iva Šulajová.

Podobně jako ženská otázka v Noře, již Slovácké divadlo uvedlo v režii Martina Františáka v roce 2013, má společenská výzva Nepřítele lidu veskrze nadčasový, a tudíž i ryze současný a aktuální ráz. „Ibsen ve hře klade do kontrastu morálku a existenční zájmy, aniž by komukoli stranil. Proto se hraje dodnes, že nedává banální řešení. Zároveň jde o, někdy až dětinské, soupeření dvou bratrů. To je živé v jakékoli době,“ doplňuje režisér Zdeněk Dušek.

Lázeňského lékaře Tomáše Stockmanna hraje Tomáš Šulaj, jeho ženu Kateřinu Klára Vojtková. V roli Tomášova staršího bratra Petra Stockmanna exceluje Pavel Hromádka, který stejně jako režisér Zdeněk Dušek obdržel letos za svůj výkon cenu odborné poroty Největší z pierotů. V dalších rolích se diváci mohou těšit na Terezu Hrabalovou, Pavla Majkuse, Jiřího Hejcmána, Davida Vaculíka nebo Davida Macháčka. Autorem scény je Milan Popelka, kostýmy vytvořila Sylva Zimula Hanáková a hudbu k inscenaci napsal Martin Štědroň.

○ krávě z plakátu

Má se vážená instituce prezentovat na svých plakátech rozhořčeným a neomaleným výkřikem svého diváka?

Tomáš Hečko
PR specialista

Je správné využít konfliktu (navíc konfliktu s vlastním divákem) k marketingu kulturní instituce? Nepřekročilo divadlo hranice dobrého vkusu? To všechno jsou otázky, které vyvolaly plakáty Slováckého divadla reagující na dnes již notoricky známý březnový incident, který se odehrál v průběhu představení Měsíce nad řekou.

Marketing kulturních institucí je zábavnou, ale také obtížnou disciplínou. Žijeme v době, kdy médiem za zenitem je už i televize. Prodávějte dnes lidem knihovny, operní představení nebo divadlo, když konkurencí jsou počítačové hry a filmy (často se stamilionovými rozpočty) nebo téměř nekonečné možnosti zábavy na internetu.

Přesto se to daří. Velmi často mezi reklamou na kulturní instituce najdeme zajímavé nápady, humor, provokace. Koneckonců, provokovat, klást otázky a vykořisťovat nás z obvyklého vidění věta – to je přece cílem umění. Umění, má-li být autentické, je vždy konfliktem. Proto mi to, že divadlo využije drobný skandál z vlastního hlediště ke svému zviditelnění, nevadí. Je to autentické, neinscenované. A je mi sympatické sebevědomí vážené instituce, která si je tak vědoma vlastní ceny, že se nebojí nebrat se příliš vážně.

Ale není to s tou krávou přece jen trochu moc?

Tím se dostáváme k otázce míry a osobního vkusu. Což obvykle znamená dlouhou, bouřlivou a mimoběžnou debatu, která nikam nevede. Tady mohu říci jen, líbí, nebo nelíbí.

Mně osobně „kráva“ na plakátě ve veřejném prostoru nevadí, protože za ní nevidím vulgaritu, ale ironický záměr (ta růžová!). Ale rozumím tomu, že pro někoho může být taková věc za hranou toho, co je schopen a ochoten akceptovat. Na celé věci je mi ale nejsympatičtější jiná věc. Odvaha dělat věci tak, že se nemusí líbit všem. Nejen na jevišti, ale i v marketingu divadla. Nevidím to jako neúctu k divákovi, ale jako nabourávání (tak liché!) představy divadla jako vážné, ale trochu strnulé instituce bez barvy, chuti a zápachu. Takhle míra přídrzlosti může fungovat a přivádět do hlediště nové tváře.

Myslete si klidně, že jsem vůl.

„Režisérka je kráva!“

Měsíc nad řekou
Slovácké divadlo Uherské Hradiště

Zetel: Vztah s diváky máme hodně blízký, jsou zde nesmírně kultivovaní

„Volal mi ředitel Slováckého divadla, že by nebylo špatné si spolu promluvit,“ říká s úsměvem starosta města Uherské Hradiště Stanislav Blaha. „Napíšeme to a vydáme v novém časopisu divadla, navrhl. Přišlo mi to jako dobrý nápad,“ pokračuje starosta. Tak vznikl tento rozhovor, ve kterém, trochu netradičně, klade otázky ten, kdo jim zpravidla čelí – starosta města.

Jan Pášma

tiskový mluvčí města Uherské Hradiště

Stanislav Blaha: Určitě nejsem divadelním kritikem, ale po loňské sezóně jsem si kladl spoustu otázek, jestli inscenace, které divadlo předkládá, nejsou moc těžké. Někdy mi připadalo, že člověk šel z divadla ještě víc unavený, než když tam přišel. Co v této nové divadelní sezóně? Co chystáte?

Michal Zetel: Ono je to nesmírně těžké – poskládat tituly tak, aby uspokojily každého. V příštím roce nás opět čeká šest inscenací a máme osm tisíc předplatitelů. Osm tisíc názorů, osm tisíc lidí s různým vkusem, s různým intelektem, s různými životními zkušenostmi a s různými očekáváními. A my máme jen šest pokusů zaujmout je. Nikdy se vám nemůže povést oslovit sto procentně všechny, byť se o to ze všech sil snažíme. Ale naši ambice není jen plné divadlo, chceme dělat dobré jméno i našemu zřizovateli, tedy městu Uherské Hradiště a vyjít s unikátními inscenacemi mimo region. Vždyť Měsíc nad řekou teď pojede na nejprestižnější festival u nás a věřte, že díky tomu bude mít skvělou reklamu. A co se komedií týká – jestli vám někdo řekne, že mu chybí, tak mu odpovězte, že zrovna teď na podzim jednu novou budeme mít. Režíruje ji Radovan Lipus a jmenuje se Falešně našeptávání.

Stanislav Blaha: Je taková ta honba za rekordy v počtu dalších a dalších předplatitelů ta správná vize? Naráží mi třeba na to, že my se snažíme posouvat dále oblast cestovního ruchu, do Uherského Hradiště přijíždí čím dál více návštěvníků. Ti by rádi zavítali do Slováckého divadla, ale jednoduše se tam nedostanou, nemají možnost. Protože divadlo je vyprodané třeba na rok. Není to škoda, že prakticky nejsou lístky „na volnou kasu“? Kapacita je už prostě daná a nedá se přidat pro ně žádné další představení. Naše divadlo je bezesporu populární a slavné, ale myslím, že bychom tu slávu mohli daleko lépe prodat a šířit.

Michal Zetel: Může to tak vypadat, že se honíme za rekordy, ale není tomu tak. Víte, když máte něco tak jedinečného, jako jsou naši diváci, a přicházejí v tak velkých počtech, bylo by z naší strany vůči nim nefér, kdybychom to přehlíželi, nebo brali jako samozřejmost. A co se vyprodaných představení týká – je to, promiňte mi, trochu klišé. Občas je používají ti, co k nám nejdu a argumentují tím, že se k nám nemohou dostat. Už dva roky máme nový rezervační systém a až na opravdu mimořádné výjimky si dnes můžete koupit lístky na jakoukoliv naši inscenaci. Ale stále častěji se setkáváme s tím, že vstupenky jsou prodané a diváci neprijdou. To se stává dost často. A pak se na nás diváci zlobí, proč píšeme, že je vyprodáno, když jsou některá místa volná. My ale z hlediska zákona o daních nemůžeme jedno místo prodat dvakrát.

Stanislav Blaha: Ale třeba některé světové fotbalové týmy to dělají. Když člověk, který má předplatné, ví, že nepřijde, oznámí to klubu a ten jeho místo prodá.

Michal Zetel: My podobnou službu máme – burzu vstupenek. A to funguje. Jen my do toho už nevstupujeme obchodně. Jsme pouze zprostředkovatelem na našich webových stránkách. Ti diváci se už potom musí domluvit mezi sebou, jestli si lístky vymění nebo prodají, ale tu možnost mají.

Stanislav Blaha: Město je zřizovatelem divadla jako své příspěvkové organizace. Drtivá většina nákladů, kterými je dotován rozpočet Slováckého divadla, leží na bedrech města až na některé minoritní částky, třeba z prostředků kraje. Máte nějakou vizi, jak by mohlo fungovat vícezdrojové financování?

Michal Zetel: Ano. Situace je bezútěšná a plně chápu problémy města, které z toho plynou. A zdá se mi to od vyšších samosprávných celků, od státu, velmi nespravedlivé, nechávat

tu tíhu na městu, které příspěvek na zřizovatelské funkce nedostává. Nechci být hrubý, ale to mi přijde jako nehoráznost. Nezdá se mi to koncepční a třeba vzhledem k počtu diváků, kteří vlastně nejsou občany Uherského Hradiště, je ta situace dlouhodobě neudržitelná.

Stanislav Blaha: Pojdme si na chvíli vyměnit role, kdybyste seděl na mojí židli, co by byly první kroky, které byste ve městě podnikli?

Michal Zetel: To je neuvěřitelně těžká otázka. Nad tím jsem snad nikdy nepřemýšlel. Asi bych si vás najal jako poradce, tím bych začal (smích)... Musí to být hrozně těžká věc. Zastupitelská demokracie je pěkná záležitost, ale samotné naplňování samotných nápadů a slibů musí být strašně obtížná věc. Nejen ta fyzická realizace, ale i politická shoda. Upřímně říkám, že nevím.

Stanislav Blaha: Budova divadla původně nebyla koncipována jako divadelní scéna, proto její dispoziční, technické, technologické ale i bezpečnostní parametry ani po řadě úprav a rekonstrukcí nevyhovují zcela provozním potřebám divadla, ale v tuto chvíli je ve městě jediným místem, kde stálá scéna může být. Kdyby nastala možnost radikální změny, preferoval byste zůstat ve stávajících prostorech a budovu zrekonstruovat, nebo byste upřednostnil výstavbu úplně nového divadla?

Michal Zetel: Jednoznačně zůstat ve stávajících prostorech. To místo má jedinečného ducha, je tradiční a myslím, že patří k těm nejhezčím v republice, kapacitně i vzhledově. Jsou tam problémy se zázemím, ale hodnota toho místa je taková, že bych je v žádném případě neopouštěl.

Stanislav Blaha: Divadelní prázdniny skončily, jak jste je prožil?

Michal Zetel: Velmi intenzivně. Protože máme nový přírůstek do rodiny a prázdniny jsme strávili na chatách a chalupách

s podobně „postiženými“ (smích). Takže v podstatě v přírodě se zaměřením na dětskou pohodu. Letos jsem si krásně odpočinul, ale ještě bych tak týden potřeboval.

Stanislav Blaha: Na Facebooku, který jsem z role starosty i krajského zastupitele kvůli těsnější komunikaci s lidmi nucen používat, jsem vás viděl i v roli kuchaře... Vaříte rád? A co je vašim nejoblíbenějším pokrmem?

Michal Zetel: Vařím rád i doma, a to velmi často. Večer třeba chystám pokrmy na další den, aby si žena odpočinula, když má na starosti děti. Mám rád italskou kuchyni, takže by to byly asi nějaké těstoviny, třeba s mořskými plody.

Stanislav Blaha: Vy jste v Uherském Hradišti relativně krátce, co vás nejvíc překvapilo, jak v té pozitivní rovině, tak třeba i negativně?

Michal Zetel: V pozitivní rovině mě překvapilo to, jak vysoká je tady intenzita společenského života. Potkávám lidi a nikdo není jenom truhlář, jenom starosta, vždycky je to ještě člen nějaké muziky, nebo folklorního souboru, nebo ochotnických divadel. Společenský život je tady neskutečně bohatý. Myslel jsem, že tady budeme kulturně trochu strádat a je to přesně naopak. Máme tady špičkovou knihovnu, divadlo, které bylo skvělé i přede mnou a bude i po mně, geniální muzeum. Takže to mě překvapilo velice pozitivně. To, jak lidé žijí dohromady. Negativně mě zasáhlo, nebo spíš překvapilo: nikdy jsem nebyl zvyklý na to, že jsem veřejně známou osobou. Ať jdu do obchodu, do hospody, nikdy nejsem anonymní.

Stanislav Blaha: Pověďte mi o tom. Dovedete si představit, že byste zde zakořenil trvale?

Michal Zetel: Dovedu si to představit velmi živě.

Stanislav Blaha: Co si myslíte o tom, jak se mění diváci? Když je porovnáte s dobami minulými. Mně připadá, že třeba mládež má zájem o divadlo pořád stejný, ale už je někde jinde,

než jsme byli my v jejím věku. Technologie jdou strašně dopředu, svět prostě hrozně letí.

Michal Zetel: Myslím, že se oproti dřívějšímu diváci začínají mnohem víc chovat jako zákazníci. Chtějí lepší servis, požadují lepší bufet, aby bylo všechno rychleji, včetně představení. Aby bylo všechno instantní. Samozřejmě, že chápu, že někdo po celém dni v práci nechce sedět tři hodiny na Čechovovi. Druhá věc jsou mladí diváci. My si často zveme střední školy, třeba na generálky, aby nám k tomu něco před premiérou třeba i řekly. A musím říct, že nám často rozumí mnohem víc, než třeba řadový divák. Je otázkou, jestli je to jimi, nebo námi. Ale určitě musíme vzít v potaz lokalitu. Vztah s diváky je tady hodně blízký. A myslím si, že řada předplatitelů to divadlo vnímá jako své. Na diváky si absolutně v žádném ohledu nemůžeme stěžovat.

Stanislav Blaha: Co výchova diváka v těch následujících generacích, nebo i budoucí herecké generace? Spolupráce se základními uměleckými školami, spolupřádání festivalů?

Michal Zetel: Toto všechno se děje. My ZUŠce v rámci reciprocity poskytujeme třeba prostory Malé scény, když mají žáci nějaká vystoupení, přehlídky, krajské soutěže a podobně. Oni nám zase, když máme plné kapacity zkušeben. Já osobně jsem se nedávno účastnil krajského kola Wolkerova Prostějova, naši herci jsou zase často součástí nejrůznějších workshopů a podobně, takže tato komunikace probíhá. Jedna technická věc je ke škodě, a to je chybějící prostor pro představení pro nejmenšího diváka. Kdyby se tohle podařilo do budoucna vyřešit, rádi bychom produkovali mnohem víc představení pro malé děti.

Stanislav Blaha: A teď otázka poměrně na tělo – jak vy osobně nacházíte rovnítko mezi uměleckým a manažerským vedením divadla? V předstávě třeba může být balík peněz – půjde na kumšt, nebo na provoz? Jak je rozdělit?

Michal Zetel: Člověk v mém postavení si musí uvědomit, že sice musí bojovat za blaho Slováckého divadla, ale samozřejmě na vedení města je, aby řeklo: ale moment, tady nejste sami, máme školy, další organizace. To říkám naprosto upřímně, že si to někdy neuvědomím a cítím se ukřivděn, než mi dojde, že město to má stejně těžké jako my. V Česku je to oproti světu poměrně unikátní, že téměř sto procent ředitelů divadel jsou buď režiséři, dramaturgové nebo herci a podobně a vystudovaní manažeři to nedělají. Přepínat rychle v těchto dvou diametrálně jiných typech myšlení je strašně těžké. Kdybych byl umělecký šéf, tak si teď někde v kavárně procházím recenze, ale místo toho teď poběžím do divadla uzavírat výběrové řízení na tiskárnu.

Stanislav Blaha: Nechybí našim divákům ostatní žánry mimo činohru? Balet, opera, opereta.

Michal Zetel: Chybí. Ale třeba co se týká tanečního divadla, naše scéna na to není vybavena. Jevíště má čtyřprocentní sklon, což už je pro tanečníky problém, navíc nemá speciální povrch pro balet. Operetu sem také nedáme, protože nemáme orchestřiště. Sem vlastně ani nemají kam přijet s kamionem. To je obrovský problém. Snažíme se sem čas od času vozit jiné žánry a zapráší se po nich. Ale víte co je zajímavé? Že když třeba přivezeme „pražskou hvězdu“, prodává se mnohem hůř, než naše vlastní představení.

Stanislav Blaha: Osobně bych chtěl všem divákům Slováckého divadla popřát, aby byli v nové sezóně spokojeni a aby měli dostatek důvodů zůstat svému divadlu věrní. Za sebe říkám, že rád přijdu, ale musíte mě pobavit (smích). A divadlu samozřejmě přeji tvůrčího ducha a skvělou, úspěšnou sezónu.

Michal Zetel: Divákům i hercům vaše přání rád vyřídím. Díky, že jste přišel.

Mezičas 2

Měsíc nad řekou ve Slováckém divadle

Jak už to tak často bývá, mnohdy známe klasiky, aniž bychom čtenářsky znali jejich dílo samotné.

Iva Šulajová
dramaturg divadla

Můžeme třeba znát jeho slavnou filmovou či jinou adaptaci, jejíž vnímání vrhne světlo (či stín) na původní dílo samotné. Vždy je to však interpretace, od původního díla odlišná, a často i záměrně autorsky novátorsky pojatá. Šrámkova divadelní hra Měsíc nad řekou patří k silným čtenářským zážitkům. Není to jen jedněmi vyzdvihovalý, druhými naopak zatracovaný – údajně dramatická oslabující – básnický jazyk, není to jen komediální struktura hry, která především v prvním dějství připomíná až situační komedii, ale je to i dialog plný zámlk (prakticky téměř každá replika končí dvojitou pomlčkou), umožňující čtenáři, a zejména potenciálním inscenátorům, možnost volby v domýšlení témat za hranicí slov. Dále Šrámkovy scénické poznámky, pokyny hercům k pochopení atmosféry promluv, svědčící o skvělém tzv. divadelním timingu, načasování situací a mizanscén; však také Šrámek sám své hry s ochotníky v Sobotce režíroval. Zkrátka zážitek z četby Šrámkovy hry Měsíc nad řekou lze označit za mimořádný a možná také zcela odlišný od zážitku zhlédnutí stejnojmenného slavného filmu (odhlédnuto od kvalitativního srovnávání). A je to zcela přirozené. Původní

dílo je původní dílo a kvalitní původní dílo se pozná mimo jiné podle toho, že inspiruje a nabízí nové cesty dalším umělcům. Inscenovat Šrámkova není jednoduché. Výše zmíněné dvojité pomlčky, za nimiž se skrývá více významů než za slovy, je potřeba všechny dotvořit, dějové linie prolnout, smělé lyrické básnické gesto odvážně uchopit, humoru, jehož je ve Šrámkovi plno, se nebát, předsudky vůči klasickému dílu odhodit. Takovou odvahou i výrazným jevištním gestem disponující režisérkou je Anička Petrželková. Po naší první spolupráci na Brechtově aktovce Svatba nebylo pochyb o tom, že Šrámek jí „bude slušet“. A skutečně, ve spojení s výtvarným viděním Evy Jiříkové, spolupráci od prvopočátku provázel gejzír režijních nápadů na jedné straně, avšak pokorná práce s textem a jeho hluboké čtení na straně druhé. Anička vnímá vztahy a situace v textu pronikavě, rychle, vnitřně logicky. Bavili jsme se, smáli, trápili se, kladli si bezpočet otázek, „svlékali své vlastní mládí donaha“ a společně obdivovali potenciál hry. Od grotesky až k silné, civilně herecké výpovědi – to je pro herce náročná, ale skutečně krásná cesta. Finis coronat opus: stejně jako

předloni se Svatbou byl inscenační opus Anny Petrželkové pozván na nejprestižnější přehlídku v tuzemsku – Mezinárodní festival Divadlo v Plzni. Je to pro nás divadelní svátek a snad i potvrzení toho, že nás Šrámkova hra inspirovala k novým a netradičním uměleckým cestám.

Bude

Vést diskusi bez vyhlídky na okamžitý prospěch

Hru na motivy knihy Fedora Gála Přes ploty začal ve Slováckém divadle připravovat režisér Michal Skočovský. Světová premiéra je naplánována na 6. ledna 2018.

Markéta Špetíková
dramaturg

Jednou z dvaceti rad, které americký historik Timothy Snyder uvádí ve své nové knize Tyranie – 20 lekcí z 20. století coby pobídka k jednání, jež může přispět k zachování demokracie, je i tato: „Dívej se cizím lidem do očí a neváhej s nimi prohodit pár slov“. Snyder samozřejmě není jediný, kdo si všímá, že příčina hluboké společenské polarizace v liberálních demokraciích tkví mimo jiné právě v nedostatku diskuse probíhající v „reálném světě“. Mladý slovenský národní socialista Matěj (jehož skutečná identita není mimochodem veřejně známá) v roce 2009 započal – zprvu mailovými zprávami – pokus o takový dialog s člověkem z takřkajíc „opačné strany barikády“ – se sociologem, dokumentaristou a dřívějším disidentem Fedorem Gálem.

Přestože si Fedor Gál a Matěj píšou o celé řadě otázek politických i historických, jedním z ústředních témat jejich „rozhovorů“ se stává sama možnost dialogu. Jestliže určujícím principem demokracie je svár v podobě sociálního vyrovňování nejrozumnějších a mnohdy dokonce protikladných komponentů, nevyhnutelně je třeba se ptát, co má splňovat plnohodnotný dialog, který demokracii spoluutváří a který je jednou ze složek tohoto sváru. Měli bychom být schopni se shodnout na základních hodnotách? Které hodnoty by to byly? Existuje pro dialog dostatečná platforma? Jakou odpovědnost má za tento proces jednotlivec?

Virtuální dialog zástupce elity s anonymním „obyčejným“

člověkem zachycuje fascinující proces, jakousi „demokracii v malém“, a to na „mezím vzorku“ dvou reprezentantů podstatně odlišných skupin. Problematický aspekt této komunikace totiž nepředstavuje jejich vzájemný nesouhlas – v demokracii zcela přirozený zdroj změn a pokroku – jako spíš její kvalita v situaci, kdy schází základní shoda na tom, co jsou (objektivní) fakta. Ostatně sama skutečnost, že takto odlišně

„Já se nikdy nesnažím v konverzaci někoho přesvědčovat, ale dělám dvě zásadní věci. První je upozornit ty, kteří se mnou nesouhlasí, že jsem reálný člověk. Pokud budete s lidmi osobně mluvit, bude pro ně mnohem těžší stále si myslet, že všichni s jejich názorem souhlasí – a to i za předpokladu, že je nepřesvědčíte. Druhou věc, kterou se snažím dělat, je sdílení konkrétních faktů. Pokud tak totiž učiníte, nemusíte je okamžitě přesvědčit, ale tahle fakta a informace pro ně v určitý moment mohou být důležité. Například, když budou čelit nějaké krizi. Musíme vést diskusi bez vyhlídky na okamžitý úspěch, ale s nadějí pro budoucí konverzaci či situaci, která by jejich názor mohla změnit.“

(Timothy Snyder)

uvažující lidé jsou součástí jedné společnosti, je pozoruhodná. Několikaletý dialog neznámého Matěje s Fedorem Gálem dokumentuje horečnost, polovičatost i další spletnosti, s nimiž u nás společenská debata o nejrůznějších tématech probíhá. Nasvědčuje to krizi? Nebo bychom se neměli příliš divit, protože přesně takový živelný a nedokonalý proces představuje demokracii? Gál i Matěj očividně věří, že vystoupit z vlastní „sociální bubliny“ jim může přes všechny nepříjemnosti s tím spojené prospět – a Timothy Snyder v obdobných snáhách vidí prospěch pro liberální demokracii jako celek.

Poločas

Čechov a Slovácké divadlo

S Čechovem mají bohaté zkušenosti. Účinkují nejen v novince režiséra Břetislava Rychlíka Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost?, ale všichni tři si zahráli i v ostatních Čechovových hrách, které divadlo v poslední době uvedlo v režii Oxany Smilkové, v Rackovi a Višňovém sadu.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka PR

Na tři otázky odpovídají:
Kubáník – Hlaváčová –
Šulaj

Jaký je váš vztah k Čechovovi?

Josef Kubáník: Čechov je pro mě pořád tak trochu neznámá. V jeho textech je tolik tajemství, tolik nevyslovených obsahů, ke kterým vůbec nedohlédnu, až mě to děsí. A přitom mají všechny jeho hry obrovské napětí. Pro každého herce musí být práce s jeho myšlenkami velká výzva.

Jitka Hlaváčová: Čechova jsem si zamilovala od první chvíle, kdy jsem se setkala s jeho texty. Bylo to tady ve Slováckém divadle a začínala se zkoušet hra Racek v režii Oxany Smilkové. Určitě k tomu přispěla sama režisérka Smilková, neboť její nadšení a porozumění si s Čechovovými texty mě naprosto uchvátily. Dodnes mám v živé paměti, že každé představení Racka, které jsme odehráli, mně vždy

otevřelo nové možnosti jeho výkladu a pochopení postav, které má Čechov dokonale propracované. Pro herce je to nekonečná studnice hereckých situací, prožitků a emocí.

Tomáš Šulaj: S Čechovem jsem se za svůj dosavadní herecký život setkal už několikrát. Především to setkání bylo spojeno s režisérkou Oxanou Smilkovou, konkrétně v Rackovi a pak ve Višňovém sadu. Vždy to bylo setkání na úrovni a vždy jsme Čechovovi rozuměli, tedy tomu, co nám Čechov chtěl říct, a podobné setkání jsem zažil i teď s režisérem Rychlíkem, potažmo s Platonovem. Takže vztah k němu mám vřelý, ale jako divák jsem viděl pár inscenací, kdy jsem panu Čechovovi vůbec nerozuměl a to mě mrzelo, ale to nebyla vina pana Čechova.

Můžete srovnat režijní přístupy Rychlíka – Smilkové?
Josef Kubáník: Pro mě jsou nesrovnatelní, protože každý je úplně jiný. Jak naturelem, tak vztahem k divadlu, byť jim jde oběma o totéž – o silnou výpověď. Oxana Smilková je člověk posedlý

tvorbou, hledáním a objevováním. Ano, na mnohé může působit direktivně, tvrdě, také chaoticky (a mají pravdu, ona taková je), ale nikdo jí, myslím, nemůže upřít tu urputnou snahu objevit něco velkého. Díky práci na třech inscenacích pod jejím vedením jsem od ní dostal několik cenných rad, bez kterých bych divadlo hrál jinak. A za to jí budu do smrti vděčný. Břetislav Rychlík je naopak člověk výstředně politický a je dobře, že si vybírá hry, které mu dovolují sdělovat jeho názory na momentální situaci ve světě. Při práci je velmi přátelský, je znát, že ví, co chce inscenací sdělit a vytrvale a vlastně i vlídně představy prosazuje. Máme se, myslím, s oběma rádi. Je dobře, že Čechovovy texty u nás v divadle dělají silné a vyhraněné osobnosti.

Jitka Hlaváčová: Myslím si, že srovnávat režijní přístupy těchto dvou, podle mě, skvělých režisérů, by bylo docela těžké. Každý z nich pracuje svým osobitým způsobem a mně vyhovují oba dva.

Tomáš Šulaj: Oxana má širokou ruskou duši a vidí v Čechovovi to, co tam

„obyčejný smrtelník“ nevidí, myslím, že mu hodně rozumí, někdy si myslím, že je reinkarnovaný Čechov. Je velmi náročná a její styl práce tomu i odpovídá. Chce, aby herec na jevišti byl pravdivý, aby existoval v situaci. To samé vlastně chce i Břetě, jen k tomu dojde méně brutálním způsobem. Oba jsou skvělí a moc dobře se s nimi pracuje.

Jak se vám zkoušel a hraje Platonov?

Josef Kubáník: Jak jsem už říkal, Čechov je pro mě těžký autor, a tak se nechávám zcela vést režisérem, protože věřím, že je chytřejší, než já. Vyplatilo se mi to i v případě Platonova. I díky tomu máme v divadle další silnou inscenaci.

Jitka Hlaváčová: Platonov a Měsíc nad řekou byly dvě inscenace, kvůli kterým jsem byla trošilinku smutná, že jsem na mateřské. Jednak kvůli tomu, že jsou to

naprosto skvělé tituly a také proto, že režie se ujali skvělí režiséři. Takže, když mi Břetě Rychlík zavola, že by byl rád, kdybych přijala roli Sofie Jegorovny, srdíčko mi poskočilo radostí! Zkoušení bylo náročné, stejně jako u jiných Čechovových her, které jsme ve Slováckém divadle hráli. Nabízí tolik možností výkladu, že dá docela zabrat vybrat ten nejvýstižnější. Platonov má několik rovin a každá je důležitá, ale tolik prostoru na jevišti jsme bohužel neměli. Museli jsme hodně škrtnout, ale přitom jsme měli pocit, že bychom měli přidávat, tak aby to divákovi, a nejen jemu, ale i nám samotným, bylo co nejvíce srozumitelné. Jsou i okamžiky, které si prostě musíme „prožít“ v zákulisí, protože pro ně nebyl prostor je odehrát. Zkoušení jsem si však maximálně užívala. Bylo

to moje zkoušení mnohého „poprvé“. Poprvé jsem zkoušela větší roli po tom, co jsem odešla na mateřskou. Poprvé jsem partnerila s Davidem Vaculíkem, který mi hraje manžela. A to jsme spolu v angažmá 16 let! A poprvé dělám tuleně.

Platonova jsme od premiéry zatím hráli jen párkrát. Platonovská smrt nás čeká až teď po prázdninách. Ohlasy z těch pár repríz byly výborné, tak snad tomu budou i nadále. Mám to představení ráda, ráda ho hraju a těším se na něj!

Tomáš Šulaj: Byla to krásná, ale velmi náročná práce. Platonov byl pro mne velkou výzvou, miluji takové výzvy. Sál jsem si na dno svých sil, a jestli jsem to zvládl, musí posoudit diváci, ale za sebe musím říct, že to bylo a je skvělé a že Platonova miluji se vším všudy.

Co napsali naši diváci na Facebooku...

O Králově řeči...

Věra Drlíková: Děkuji všem, kteří se podíleli na mém příjemném zážitku z včerejšího divadelního představení Králova řeč. Režie skvělá, kostýmy, zejména pánské, precizně vypracované... Herci mne vtáhli do děje tak, že jsem po králově závěrečném projevu chtěla „tleskat“ s nimi. Výkon pana Hromádky byl neuvěřitelný, „proklat“ se celým představením tak, aby divák „uvěřil“... hluboce smekám! Jsem vaším věrným divákem už hodně let... mám ráda Slovácké divadlo!!

O Měsíci nad řekou...

Jan Skrbek: Jsem dlouholetým abonentem Slováckého divadla a viděl jsem zde množství představení dobré, velmi dobré, ale i špičkové úrovně. Namátkou jmenuji Oskar a růžová paní, Pokrevní bratři, Králova řeč, ale i Nepřítel lidu a Kniha o hřbitově. To, co jsem ale zhlédl dnes, mi zcela vyrazilo dech. To snad už nebyla ani režijní licence Šrámkova poetického Měsíce nad řekou, ale paní režisérka Anna Petrželková zde vyrobila frašku nevhodnou ani Laurela a Hardyho. Doufám, že Slovácké divadlo v tomto trendu

pokračovat nebude a naváže spíše na tradice výše uvedených představení.

O Špalíčku veršů a pohádek...

Alena Pluhařová: Nádherná sobotní pohádka s vnučaty 2,5 roku, 5 a 8 let – všechna byla nadšená, babička samozřejmě taky. To už něco znamená, když zabavíte tak rozdílné věkové skupiny. Ta nejmenší je malý dábílík a seděla jak přikovaná. Pořád vzpomíná na babici Zimici, kterou mimochodem báječně ztvárnil Jožka Kubáník.

3. neděle v 17.00	Koncertní verze muzikálu Hra o pyžama benefiční koncert Uherskohradištské nemocnice nemocniční heliport		
5. úterý v 19.00	Michael Cooney Nájemníci	slavnostní zahájení sezóny	
7. čtvrtek v 19.00	Fráňa Šrámek Měsíc nad řekou	J	
8. pátek v 19.00	Ray Cooney 1+2=6 (Jeden a dvě je šest)		
10. neděle v 19.00	Anton Pavlovič Čechov Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost?	F	
13. středa v 19.00	Willy Russell Pokrevní bratři		
14. čtvrtek v 10.00	Anton Pavlovič Čechov Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost?	přeloženo z 13. 6. 2017	Senior 2
14. čtvrtek v 19.00	Anton Pavlovič Čechov Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost?	D	
15. pátek v 10.00	František Hrubín Špalíček veršů a pohádek (O Květušce, zahrádce a babici Zimici)	š	
18. pondělí v 18.00	Caroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	Malá scéna	
19. úterý v 10.00	Henrik Ibsen Nepřítel lidu (Síla interpretace)	30. repríza	š
21. čtvrtek v 19.00	Matt Charman Večer na psích dostizích	SLoffÁCKÉ DIVADLO	Klub Mír
21. čtvrtek v 19.00	David Seidler Králova řeč	Q	
23. sobota v 19.00	Scott McPherson Marvinův pokoj	C	
24. neděle v 19.00	Bernard-Marie Koltès Tu noc těsně před lesy	host SD: Divadlo X10	Malá scéna
25. pondělí v 10.00	Bernard-Marie Koltès Tu noc těsně před lesy	host SD: Divadlo X10	Malá scéna – š
25. pondělí v 19.00	Alfred Hitchcock Hrůza na jevišti	Divadelní bijáky (ve spolupráci s MKUH)	Malá scéna
26. úterý v 18.00	Scott McPherson Marvinův pokoj	E	
26. úterý v 19.00	Alžběta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!	Malá scéna	
27. středa v 17.00	Samko Tále Kniha o hřbitově	M	
29. pátek v 10.00	František Hrubín Špalíček veršů a pohádek (O Květušce, zahrádce a babici Zimici)	š	
30. sobota v 19.00	Anton Pavlovič Čechov Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost?	L	
30. sobota v 19.00	William Shakespeare Sen noci svatojánské	pronájem SD: Hoffmannovo divadlo premiéra	Malá scéna

Zájezdy v září

1. 9. v 19.30	Rychlé šípy	Kamínka – Roštín	20. 9. v 19.00	Rychlé šípy	Rychnov n. K. – Pelcovo divadlo
4. 9. v 19.00	Rychlé šípy	Uh. Brod	22. 9. v 19.00	Rychlé šípy	Zašová
12. 9. v 19.00	Rychlé šípy	Nový Jičín	25. 9. v 19.00	Rychlé šípy	Prostějov
17. 9. v 16.30	Měsíc nad řekou	Plzeň – Divadlo Alfa			

Září

1. neděle v 19:00	Fráňa Šrámek Měsíc nad řekou	H	
4. středa v 17:00	George Abbott, Richard Bissell, Richard Adler, Jerry Ross Hra o pyžama	N	
4. středa v 18:00	Caroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	Malá scéna	
5. čtvrtek v 19:00	Anton Pavlovič Čechov Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost?	K	
7. sobota v 19:00	Anton Pavlovič Čechov Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost?	G	
8. neděle ve 14.00	Carlo Collodi Pinocchio	host SD: Umělecká agentura Pierrot	Pohádka 14
8. neděle v 17.00	Carlo Collodi Pinocchio	host SD: Umělecká agentura Pierrot	Pohádka 17
9. pondělí v 19:00	Anton Pavlovič Čechov Platonov – Ztratil hospodin trpělivost?	přeloženo z 12. 6. 2017	Y
10. úterý v 18:00	George Abbott, Richard Bissell, Richard Adler, Jerry Ross Hra o pyžama	S	
11. středa v 17:00	Samko Tále Kniha o hřbitově	O	
12. čtvrtek v 19:00	Anton Pavlovič Čechov Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost?	B	
12. čtvrtek v 16:30	Pořad v Café 21 ve spolupráci s SD Čaj před pátou	Café 21	
14. sobota v 19:00	Anton Pavlovič Čechov Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost?	A	
17. úterý v 10:00	Fráňa Šrámek Špalíček veršů a pohádek (O Květušce, zahrádce a babici Zimici)	š	
18. středa v 18:00	George Abbott, Richard Bissell, Richard Adler, Jerry Ross Hra o pyžama	25. repríza	U
23. pondělí v 19:00	Willy Russell Pokrevní bratři	45. repríza	
24. úterý v 18:00	Scott McPherson Marvinův pokoj	T	
24. úterý v 19:00	Alžběta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!	Malá scéna	
26. čtvrtek v 19:00	Anton Pavlovič Čechov Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost?	X	
27. pátek v 19:00	David Seidler Králova řeč		
28. sobota v 19:00	Ray Cooney 1+2=6 (Jeden a dvě je šest)		
30. pondělí v 19:00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy		
31. úterý v 18:00	Fráňa Šrámek Měsíc nad řekou	E	
31. úterý v 18:00	Caroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	Malá scéna	

Zájezdy v říjnu

6. 10. v 19:00	Nepřítel lidu (Síla interpretace)	Praha – Divadlo v Dlouhé
21. 10. v 19:00	Marvinův pokoj	Trutnov – UFFO SCT

Říjen

Počasí

Tomáš Šulaj
předpovídá počasí

Theatro-slovácký
hydrometeorologický
ústav vydává předpověď
počasí na následující
dva měsíce.

Celé září bude teplotně nadprůměrné, slunečné, občas polojasné. Hlavně první polovina září bude prosluněná sluncem, což dodá sílu rodičům, zvládnout stres nad začátkem školního roku. Dětem budou ještě pocitově dobíhat prázdniny, takže i ony ocení teplejší začátek září. Pokud nám trochu zaprší, což nevylučuji, doporučuji návštěvu kulturní instituce, jako je například divadlo spojené s posezením v příjemné vinárně či pivnici. Druhá polovina září, bude také sluncem zalitá, ale bude už čteněji zalitá i deštěm, proto doporučuji zalít i svá hrdla, neb nám zde na Slovácku bude dozrávat burčák. V Brně ho měli už začátkem srpna, k nám dorazí později. V tomto případě budme rádi, že jsme pozadu. A jak známo vitamíny je potřeba před nadcházející zimou doplnit.

V říjnu nás čeká nádherné babí léto, stvořené ke krásným procházkám kolem řeky Moravy či Baťova kanálu. Nezapomeňte, že cesta kolem řeky vede kolem Slováckého divadla, kde dávají skvělé kusy, takže to může být příjemné zakončení nedělní procházky. A to i s celou rodinou na první titul pohádkového předplatného. Bude samozřejmě i dost profukovat, což bude lákat k pouštění draků, nebo jízdě na kole po větru. Pokud se vítr utiší, můžeme si na poli opéct nějakou tu bramboru, či jablko.

Příjemný podzim přeje
meteorolog amatér Tom Šulaj

Kde nás můžete sledovat:

facebook

instagram

twitter

youtube